

היינו ארבעה... אורן

**כשהרוח שקטה מדי
והלב שלי לא זוכר איך לפעום חזק,
כשהיום נעצר באמצע הדרך
והאור מתעצל לזרוח –
אני יושבת.
ידיי מונחות על ברכיי,
העיניים מביטות אך לא רואות,
כל המילים בתוכי
אבל אף אחת לא יוצאת.
לא צעקה
לא דמעה
רק שתיקה שמספרת הכל...**

אחותי היחידה כבר לא איתנו.

משפחתנו הקטנה חוותה טלטלה קשה נוספת...

היינו ארבעה: אימא, אבא ושתי בנות, זה הכל.

ואז לפני 8 שנים אבא הלך מאיתנו בתאונה מחרדה שהפכה את עולמנו.

נשארו שלושה: אימא ושתי בנות.

מאותו היום תפסת פיקוד על המשפחה, דאגת לאמא ולילדים, היית לי ולרוני יועצת ואוזן קשבת, תמיד היית זמינה לעזרה רפואית בכל בעיה או בדיקה שהיינו צריכים הסבר.

בכל פעם שהגענו לביקור העמדת ארוחה גדולה ודאגת שלכל ילד יהיה מה שהוא אוכל.

עטפת את אמא באהבה ודאגת לכל צרכיה והיית לה משען ושלשום, קרתה טרגדיה נוראית ואת נלקחת מאיתנו באכזריות רבה ע"י בן העוולה שממנו נפרדת כי פגע בליאם, החליט לקחת את חייך היפים ולקח אותך מאיתנו לנצח... ועכשיו נכנסת לסטטיסטיקה הנוראה של נשים שנרצחו ע"י בן זוגן.

נשארו שתיים... אימא, בת... וזהו.

אני מתקשה לקבל שאת יותר לא איתנו.

היית אישה ואימא לתפארת שמרת על ה"גורים" שלך כמו לביאה אמיתית והיית מוכנה לתת הכל שרק יהיה להם טוב.

היית אחות מסורה (לא רק אחות שלי...) כל כך אהבת את עבודתך ונתת את כל כולך למען החולים שלך במחלקה.

אבל עכשיו את למעלה ובטח פגשת את אבא ואת סבא וסבתא אז תני להם חיבוק גדול מכולנו וביחד תשמרו עלינו מלמעלה ותנו לנו כוחות להמשיך. ארבל, שחק וליאם היקרים, אני יודעת שעכשיו קשה והכל נראה שחור, אבל אנחנו כאן איתכם יד ביד, אתם לא לבד.

הלב כואב, פצוע ומדמם אבל אנחנו נעזור לכם לאסוף את השברים, להתרומם ולהמשיך קדימה.